

Pět set mil od tebe

Jenny Colganová

Pět set mil
od tebe

Jenny Colganová

Pět set mil od tebe

Jenny Colganová

Přeložila Markéta Musilová

Five Hundred Miles from You

Czech edition © Argo, 2023

Copyright © 2020 by Jenny Colgan

Translation © Markéta Musilová, 2023

Cover illustration © Gabriela Ryšková, 2023

ISBN 978-80-257-4111-5 (váz.)

ISBN 978-80-257-4111-5 (e-kniha)

Pro všechny budoucí dárce orgánů

*Dvě učitelky v škole učí
První něžný, tichý hlas má,
S úsměvem na žáky hledí
Když tam a sem chodívá
Láska její jméno je
Bolesti, té druhé, přísné, se varuje*

*Nebo si to někdy myslím, jenže
jindy zas, polibek si vtisknou,
Tak zvláštní to je, a já
Zmaten jsem tou záhadou
Kde se berou, marné to je
Bolest, láska – kdo vyhraje?*

Susan Coolidgeová,
z básně 'Ve škole', Co Katy udělala

PRVNÍ ČÁST

První kapitola

Mohlo to začít zlověstnými černými vránami, šumem a mohutným tlukotem jejich křídel, neblahými znameními na obloze, kupíci se obrovskými bouřkovými mračky a hodinami odbíjejícími třináctou.

Ve skutečnosti to však začalo mimořádně nedůstojnou hádkou se starou dámou kvůli tabulce čokolády.

„Vždyť držíte v ruce tabulku Dairy Milk!“

Paní Marksová se na ni z rozpraskané, hnědé kožené pohovky zamračila.

„To není pravda!“

„Máte ji za zády!“

Paní Marksová jako malé děcko odmítla ukázat ruku a zarputile vrtěla hlavou.

Lissa Westcottová odložila lékařské vybavení, které právě bálila, a podrážděně se vydala do středu místnosti.

„Myslela jste si, že jsem šla pryč. Myslela jste si, že odcházím z místnosti, a chtěla si vyndat Dairy Milk, kterou jste si schovala.“

Paní Marksová ji upřeně sledovala očima jako korálky.

„Co sakra jste, nějaká čokoládová policie?“

„Ne! Vlastně ano!“ zvolala zoufalým hlasem Lissa. Napřáhla ruku.

Paní Marksová jí konečně podala čokoládu. Ve skutečnosti se však jednalo o čokoládu značky Bournville.

„Cha!“ zasmála se paní Marksová.

Lissa se na ni podívala.

Stará paní Marksová bydlela ve čtrnáctém patře věžáku v jižním Londýně s ustavičně rozbitými výtahy. Noha jí postupně odcházela kvůli cukrovce a Lissa se ze všech sil snažila ji zachránit.

Vyhlédla ven ze špinavého, neútulného pokoje, plného zaprášených umělých květin, k malebné scénérii kolem řeky směrem na sever: v slunečním světle se blýskaly krásné mrakodrapy v City, čistounké a překypující penězi. Připomínaly shluk třpytivých paláců, nedosažitelných, byť nebyly ani dvě míle odsud.

„Dvacet minut tu mluvíme o vaší dietě!“ plísnila starou ženu, která byla v podstatě v jednom kuse zavřená doma, tedy až na občasné návštěvy dcery. Dívat se na *East Enders* a ládovat se u toho tabulkami čokolády byla jediná radost, která jí v životě zbyla. Vůbec jí to však neprospívalo.

„Nechci sem jednou přijít a najít vás tu v kómatu,“ prohlásila Lissa tak přísně, jak se jen odvážila. Paní Marksová se však jen smála.

„Holčičko, vůbec si o mě nedělejte starost. Co se má stát, stane se.“

„Takhle ale pečovatelská služba nefunguje,“ protestovala Lissa a podívala se na hodinky. Za dvacet minut měla být v Peckhamu. Jezdit po Londýně autem bylo naprosto zcestné, jenže neměla jinou možnost: nemohla vozit léky metrem.

Lissa pracovala jako terénní zdravotní sestra praktického lékaře. Dohlížela na pacienty propuštěné z nemocnice, kteří nezahládali docházet do ordinace, s nadějí, že se z nich nestanou pacienti znovu přijatí. Nebo, jak říkala, když se nechala unést cynismem, dělala z poloviny práci, kterou dřív dělávaly komunitní zdravotní sestry, než jim zkrouhli rozpočet, a z druhé poloviny práci příslušející obvodákům, kdyby tedy laskavě zvedli zadek z ordinace. Jakožto sestra vyškolená původně pro pohotovost svou práci milovala – hrozilo při ní mň zvratků ze strany opilců než při neholdách – obzvláště ve chvílích, kdy od někoho dostala čokoládu.

V případě paní Marksově si však nedělala bůhvíjaké naděje.

„Vy taky nejste zrovna štíhlá, poslyšte,“ prohlásila paní Marksová.

„Mluvíte jak moje máma,“ namítla Lissa, která baculatou postavu podědila po své matce, k jejich vyřčenému i nevyřčenému zklamání.

„Tak si ji vezměte,“ zabrblala paní Marksová. Lissa udělala obličej.

„Hořkou čokoládu nemám ráda,“ namítla. Ale stejně si ji vzala.

„Prosím,“ zkusila to ještě jednou, „prosím, byla bych hrozně nerada, kdyby vás zase hospitalizovali. Příště už byste mohla přijít o nohu. Vážně.“

Paní Marksová na oplátku vzdychla a ukázala na starý trojdílný hnědý gauč. Lissa zajela rukama za opěrky a za každou z nich našla tabulku čokolády.

„Odesu je do potravinové banky,“ navrhla. „Mám je od vás odkoupit?“

Paní Marksová máchlá rukou.

„Ne,“ dodala, „ale jestli mě zase odvezou, budete za to moct vy.“

„Dojednáno,“ řekla Lissa.

*

Na začátek března bylo dost chladno. Když Lissa vycházela z vysoké budovy, slunce se schovávalo za bledým smogovým mrahem. I tak cítila, někde za horizontem, že se jaro blíží. Modlila se a doufala, tak jako vždycky, že si nikdo nevšiml nálepky zdravotníka na jejím autě a nepokusil se do něj vloupat ve snaze zjistit, jestli v něm nemá nějaké léky. Také přemýšlela o tom novém korejském grillu, v němž se měla později sejit s přáteli. Na Instagramu vypadal dobře, což však nemuselo nic znamenat – někdy mohlo jít o pravý opak, mohl to být podnik, kde si spousta lidí fotí studené jídlo.

Všimla si nějakých kluků, kteří bloumali po schodišti, což nebylo nic neobvyklého. U některých teenagerů nebylo snadné poznat, jestli mají být ve škole, nebo ne, jsou teď tak velcí. Nejlepší bylo

sklopit hlavu, kudrnaté vlasy si svázat do pevného copu nebo schovat pod šátek a bez zastavení kolem nich projít. Byla vážně vděčná za neslušivé zelené kalhoty, které nosila jako součást uniformy a díky nimž byla prakticky neviditelná.

Tihle kluci se o ni navíc vůbec nezajímali; hádali se mezi sebou. Prostě typičtí dospívající náfukové, kteří se vytahují a vypínají hrudníky jako pávi. Byla to směska různých etnik, trochu už jim rostly bradky a knírky, nohy měli jak párátka a taky příliš špičaté lokty. Na hony daleko voněli parfémem Lynx Afrika a na nohou měli tenisky velikosti lodí. Byla docela zábava je pozorovat, jak se snaží chovat jako muži. Na druhou stranu ji to ale také trochu zneklidňovalo. Už se je chystala obejít širokým obloukem, když si uvědomila, že jednoho z nich zná. Docela ji to překvapilo. Byl to Ezrův bratranec. Ezry, toho krásného Ezry, jehož sexy tělo a krásná tvář ho činily neodolatelným, kdykoli se jí ozval. Naneštěstí si toho byl Ezra dobře vědom a měl za to, že musí svou pozornost věnovat celému Londýnu. Pokaždé, když se na ni vykašlal, se Lissa zapřísahala, že už mu nikdy nepodlehne. Nedokázala však ten slib dodržet o nic více, než se jí dařilo nedojídat čokolády, které zbyly po paní Marksové.

Kaie už potkala – náhodou, Ezra ji nikdy se zbytkem své rodiny neseznámil – na Brixton Market jednou ráno, když si kupovali snídani. Byl to chytrý, upovídaný patnáctiletý kluk, který, jak si Lisa s povzdechem uvědomila, by měl být touhle dobou ve škole. Nijak to ale nekomentovala.

„Kaii!“ zvedla ruku na pozdrav.

Ve stejné chvíli, kdy to udělala, se na ni otočil, už se chystal usmát, protože ji taky poznal, a pak, zničehonic, se toho mrazivého jarního rána ozvalo strašlivé burácení motoru, skřípení brzd, na obloze se najednou zablesklo, protože něco vylétlo do vzduchu, to něco pak dopadlo na zem, prudké zalapání po dechu a hned vzápětí ochromující křik.

Druhá kapitola

O pět set mil dále na severozápad, v malé vesnici jménem Kirrin-fief, na břehu jezera Loch Ness, foukal od vody ledový březnový vítr a čechral bílé hřebínky vln. Na vrcholcích purpurových hor se válely těžké mraky.

Cormac McPherson, místní zdravotní bratr, se podíval na hodinky. Joan, obvodní lékařka, byla právě na druhé straně blat, kde ošetřovala hiátovou kýlu. Přesněji řečeno u člověka, byť tedy u někoho jako Joan, jak tak Cormac přemýšlel, to nebylo nikdy úplně jisté. Málokdy kamkoliv vyrazila bez smečky svých huňatých foxteriérů. Jake, místní řidič sanitky, Cormaca zavolal, aby mu pomohl se starou paní, která si nepřála resuscitaci. Jake moc dobře věděl, že Cormac nikdy neodmítne nikoho v nouzi, a využíval jeho dobrácké nátury. Poseděli s rodinou a zařídili, aby Edie až do samého konce měla veškeré možné pohodlí, v témže domku a na stejné posteli, kde se před devadesáti lety narodila. Jak se ukázalo, nebylo to zas tak špatné.

Ted' už byli na cestě za zaslouženým půllitrem piva.

„Docela dobrý způsob, jak odejít,“ prohlásil filozoficky Jake, když kráčeli po dláždění a do tváří se jim opíral studený vzduch.

„Hmm,“ zamručel Cormac, který se právě díval do telefonu.

„Zas po tobě de Emer?“ otočil se po něm Jake.

„Ale blbost, přišla mi udělat večeři, jako překvapení.“

„To je strašný.“

„Ale vůbec,“ zaprotestoval chabě Cormac, „je to vod ní milý.“

„Dyť musí vědět, žeš porád pryč.“

„Řek jsem jí, že nemám službu.“

„Jo aha,“ prohlásil Jake a ani trochu nevypadal, že by se cítil trapně. „No to pivo bysme si mohli dát i tak.“

Cormac se zadíval na hodinky a zavrtěl hlavou. V téže chvíli se ale otevřely dveře jedné z několika řadovek (obýváky měly okna přímo na ulici), kolem nichž procházeli.

„Jakeu! Cormacu!“ ozval se příjemný hlas. „Nechtěla jsem...“

„Otravovat doktorku,“ dokončil za ni větu Jake. „Jo, my víme.“